

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ Δ Προβοροίωσης εφ' ὅλης

18, 22, 32, 43

Α1 Τότε ο Κᾶκος ο Βοεὸς, ἔχοντας ἐρπίστούνη
ἐπὶς δυνάμεις του, τράβηξε ἐκ μιᾶς ἐππλῖα κᾶποια
βόδια ἀπὸ τὰς αὐρὰς χυριεμένα ἀναποδα. Μελὶς (ὅταν)
ο Ἡρακλῆς, αφοῦ ἐγκώθηκε αὐτὸν τὸν ὕπνον (αὐτοῦ
ἐξήγησε), κοίταξε τὸ κοπάδι καὶ ἀναλήφθηκε ὅτι
ἔλαπε (ένα) μέρος, κατευθύνεται πρὸς τὴν πιο κο-
ντανή ἐππλῖα.

Ὡς μιμούμεστε τοὺς δικούς μας Βρούτους, Καφίλ-
λους, Δεκίους, Κουρίους, Φαβρικίους, Σκιπίωνες,
τοὺς ἀνέτρεπτοὺς (ἀνατρεπτοὺς) ἄλλους οἱ οποίοι
στερέωσαν αὐτὴν τὴν πολιτείαν.

Αὐτὲς εἰμὶ, ἐπιθυμῶντας νὰ διοικήσω εὖ (καλὰ)
καὶ νὰ διαχειρισθῶ τὴν πολιτείαν, πάντοτε (τὰς) ἐβα-
ρῶ μπροστὰ μου ὡς παράδειγμα. Μετὰ νὰ λατρεύω
καὶ (μετὰ) νὰ ἀναλογίζομαι (νὰ ἐκέυτομαι) τοὺς ἐξο-
χοὺς (διακεκριμένους) ἀνδρῶν διέπλυντα (διαφρ-
φῶντα) τὴν ψυχὴν καὶ τὸν νοῦν μου.

Σε τέτοιο ἐπρεῖο με οδήγησε (κατάταξε) ἡ μακροχρό-
νη ζωὴ (ἡ μακροζωία) καὶ τὰ δυστυχισμένα γηρα-
τιά, ὥστε νὰ ἐκ δώ πρώτα ἐξορίστο (καὶ) ἐπειτα
ἐχθρό; [...]

ⓑ1	1 → η	6 → β
	2 → θ	7 → δ
	3 → λ	8 → ε
	4 → λα	9 → στ
	5 → ιβ	10 → ζ

ⓑ1	1 → στ	δαρδάρω	→ dormivisse
	2 → ε	αχάρω	→ gregem
	3 → η	δύρα	→ foras
	4 → θ	φλοῖβος	→ fluvium
	5 → β	ἰδεῖν	→ vidi
	6 → χ	εταδερὸς	→ stabiliverunt
	7 → λ	ἐλλήνεις	→ reliquerunt
	8 → ζ	ἐκάρηνημα	→ scriptores
	9 → α	βίταρην	→ vita
	10 → δ	βροτὸς	→ mortuus

Ⓐ1α	fluvios	coetui
	virium	mentes / mentis
	cauda	priora
	propiore	infelici
	alius	liberrime

Ⓐ1β	refectum esse	abes
	fer	sentiebat
	dormire	perrexerit
	traheretis	confundas
	avertentem	imitaturos esse
	excitabitur	stabilire
	aspiciuntur	sunto parereris / parerere

E1α Fretus : επιρρηματικό καταχρούμενο του τρόπου στο υποκείμενο του ρήματος Cacus

alius : ανακείμενο στο ρήμα imitemur

gerendi : απρόδεκτη γενική του χερουνδίου ως ευρηδωρα - γενική ανακειμενική στο cupidus

primum : επιρρηματικός προδιορισμός του χρόνου στο ρήμα viderem

E1β. Το υποκείμενο του απαρεμφάτου refecisse είναι (βρίσκεται) σε πτώση ονομαστική, γιατί έχουμε το φαινόμενο της άρσης του λατινισμού που ορίζει ότι, όταν υπάρχει ειδικό απαρέμφατο που εξαρτάται από ρήμα προσωπικό λεκτικό παθητικής φωνής (fertur), τότε έχουμε ταυτοπροσωπία και το υποκείμενο του απαρεμφάτου δεν ξαναδηλώνεται σε αιτιατική αλλά είναι ίδιο με το υποκείμενο του ρήματος.

E1γ. Prope Tiberim Fluvium Hercules boves refecit et ipse de via fessus ibi dormivit.

E1δ. cum Hercules confusus esset
Δηλώνει αιτιολογία ως αποτέλεσμα
εσωτερικής λογικής διεργασίας

(E1ε.)

α) quos equidem in deorum immortalium coetu ac numero debeo reponere

β) qui in deorum immortalium coetu ac numero reponendi sunt (mihi)

(ΣΤ1.)

Quae (Eae) α me, cupido bene gerendi et administrandi rem publicam, semper mihi proponebantur.

(ΣΤ2.)

hominibus excellentibus cogitandis
Η χερουνδιακή έλξη είναι προαιρετική,
γιατί έχουμε απρόθεστη αφαιρετική του χερουνδίου
και αντικείμενο σε αιτιατική.

(ΣΤ3.)

intuitum (δουνήνο σε αιτιατική)

(ΣΤ4)

α) Η κύρια ευθεία ερωτηματική πρόταση, αληθινής αγκυρίας, εδράζεται με το ερωτηματικό μόριο num, γιατί περιμένουμε αρνητική απάντηση. Πρόκειται για ρητορική ερώτηση.

β) Nonne ad hostem veni?

γ) Mater filium interrogat num ad hostem venerit (Υποτ. Παράκ. με ρ. εἰσαφ. Α.Χ.)

(ΣΤ5.)

^{a)} Ergo ego nisi pario, Roma non oppugnatur

β) Ergo α me non pario (te), Roma non oppugnantur